

[Ole Bjørn Kraft.]

ved meget vel, at det er international kutyme. Men jeg tror ikke, at disse cocktail-parties er en videre god form at repræsentere landet på. Jeg tror, at hvis man taler med embedsmænd om det, vil de sige: egentlig kan vi godt se det, men det er jo en nem måde at samle mange mennesker på; de andre gør det, og vi må gøre gengæld. Men mon det ikke var heldigt, om et eller andet land brød denne skik? Jeg tror ikke, det er en videre god måde at komme i kontakt på, jeg tror, der er mange andre måder at gøre det på. Det er et spørgsmål, i hvor stor udstrækning det er nødvendigt, og vi vil gerne tale om det.

Dette er ikke på nogen måde ment som kritik mod nogen tjenestemand i udenrigsministeriet; men er det nødvendigt, at andre end cheferne har en så stor repræsentation, som tilfældet undertiden er? Jeg kan godt se, at det på nogle områder kan være nødvendigt, men jeg har også indtryk af, at man i meget høj grad går til selskab hos hinanden. Jeg tror, vi skal tage lidt friskere på det, end vi hidtil har gjort, og se, om vi ikke kunne finde en mere heldig form end hidtil at søge kontakt på. Måske er det umuligt, så må vi bøje os for det, men jeg håber, man vil optage det i den gode mening, hvori det er sagt.

Under alle omstændigheder vil jeg mene, at der er en række lande i de nye verdensdele, hvor cocktail-parties må opgives af hensyn til disse landes religiøse forståelse og af hensyn til disse landes traditioner. Jeg håber ikke, man synes, jeg er uartig, men jeg vil anbefale alle udenrigsministeriets tjenestemænd at læse „The Ugly American“, hvis de ikke allerede har gjort det, for at gøre det ganske klart, hvilke hensyn — jeg kommer tilbage til det i en anden forbindelse — det er nødvendigt at tage i arbejdet i en række asiatiske og afrikanske stater for ikke på forhånd gennem den — hvad skal jeg sige — engelsk-amerikanske måde, man optræder på, at spærre vejen for en kontakt, som man kunne opnå under andre omstændigheder.

Jeg er enig i det foreliggende forslag om ændringer af udetillægsnævnets valgmode. Jeg vil gerne sige to ord om udenrigsministeriets forhold til folketinget. Der er først det udenrigspolitiske nævn. Det har vi også

drøftet i kommissionen, og jeg håber og tror, at det vil være muligt i endnu højere grad, end det hidtil er sket, at give nævnet et indblik i hele arbejdet og i forberedelsen af de standpunkter, som Danmark må indtage.

Det tidligere ærede medlem af det høje ting hr. Hermod Lannung har i kommissionen fremsat ønske om, at vi i det udenrigspolitiske nævn kan få en kortere presseoversigt fra de store blade ude i verden, og jeg vil meget støtte denne tanke og håbe, at det vil være muligt for presseafdelingen i udenrigsministeriet at forsyne os med en sådan presseoversigt. Jeg tror, det vil være nyttigt for nævnets medlemmer.

Dernæst har vi i kommissionen drøftet spørgsmålet om, hvad man kunne kalde en hjernetrust i udenrigsministeriet til at forberede de politiske standpunkter, Danmark skal indtage, og redegøre for de politiske vurderinger, der kan ligge bagved i NATO og andre steder. Tanken om at lave et nyt organ fandt ikke tilslutning i kommissionen, men jeg tror, det vil være rigtigt, om de tjenestemænd i udenrigsministeriet, der særlig beskæftiger sig med juridiske og politiske opgaver, måske udvidede denne side af deres arbejde noget mere, således at der fra tid til anden kunne forelægges både ministeren og nævnet en prognose over og en vurdering af den udvikling, som finder sted. Den højtærede udenrigsminister har bestræbt sig meget for at holde nævnet underrettet om mange ting, men dog er det sådan, at vore drøftelser ofte — det tror jeg man har lov til at sige — er utilfredsstillende, bl. a. fordi der ikke foreligger tilstrækkeligt materiale, og først og fremmest fordi man meget ofte — sådan er måske livet — bliver stillet over for så hurtigt at skulle tage stilling, at en egentlig drøftelse vanskeligt vil kunne finde sted. Jeg håber, at man i nogen måde vil kunne ændre dette.

Jeg talte før om udetillægsnævnet og gjorde nogle bemærkninger i denne forbindelse om stillingen i de nye stater, posterne i de andre verdensdele. Dertil vil jeg gerne føje nogle enkelte principielle bemærkninger. Jeg mener nemlig, at de opgaver, som vore ambassadører og andre udsendte repræsentanter vil blive stillet over for i disse lande, bliver meget store og meget vanskelige at løse tilfredsstillende, og jeg tror, at vi i en